

Arrest

nr. 103 666 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MANZANZA loco advocaat H. P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 31 maart 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 22 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Shomolu (Lagos). U bent een etnische Yoruba en christen.

Uw moeder overleed toen u 5 jaar oud was. U kwam onder de hoede te staan van uw tante langs moederszijde, A. F. B.. Uw oudere zus, T. T., ging na de dood van jullie moeder bij uw grootmoeder inwonen. Toen deze laatste overleed, werd uw zus opgevoed door I. A., de beste vriendin van uw grootmoeder. Jullie vader kon niet voor jullie zorgen en verbleef in Kano. Jullie zagen hem maar af en toe. U woonde aanvankelijk met uw tante in Shomolu (Lagos), waar u met uw moeder had gewoond. In 2000 ging u met uw tante in Mowe (Ogun state) wonen. Toen u 7 jaar was, was uw tante veel uithuizig en vertrouwde ze u toe aan Madam Bola. U woonde 2 jaar bij deze Madam Bola. U werd door haar kinderen en broers misbruikt. U zei dat tegen uw tante, maar ze geloofde u niet; ze dacht dat u dit gebruikte als excuus omdat u niet graag bij Madam Bola woonde. Toen u 15 was nam uw tante u mee naar een plaats in het woud. Er stond een huis en er bevonden zich 2 andere jonge meisjes. U werd er herhaaldelijk verkracht, met medeweten van uw tante. Na 2 weken verblijf keerde u met uw tante terug naar Lagos. U ging bij de vriendin van uw grootmoeder, I. A., en vertelde haar wat u was overkomen. Ze ging samen met u klacht tegen uw tante indienen bij de politie. Uw tante werd opgeroepen, maar u merkte dat ze vertrouwelijk omging met de baas van het politiekantoor. Een politieman kwam naar u toe en verkrachtte u. I. A. werd door uw tante geslagen en door de politie naar buiten gedragen. Uw tante nam u terug mee naar huis en zei dat u voortaan niets meer aan anderen mocht vertellen en zeker niet aan I. A., omdat ze haar anders zou vermoorden. U bleek zwanger te zijn ten gevolge van de verkrachting en in opdracht van uw tante werd de zwangerschap onderbroken. U vertelde aan I. A. wat u was overkomen en zij vroeg uw zus om een brief naar uw vader in Kano te schrijven om uit te leggen wat u was overkomen. Uw vader kwam een week later, maar uw tante overtuigde hem ervan dat u alles verzonnen had. Hij keerde naar Kano terug. Uw tante liet vanaf uw 15de tot ongeveer 2 jaar geleden bij jullie thuis mannen komen met wie u gedwongen werd te slapen. Telkens u zwanger werd liet uw tante na 2 à 3 maanden de zwangerschap afbreken. Uw tante gebruikte de foetussen voor rituele offers binnen de cultus waar ze deel van uitmaakte. U werd in totaal meer dan 10 keer gedwongen geaborteerd. In 2002 liep u bij uw tante weg en trok u in bij een vriendin van I. A. in Ibadan. Jongeren die in opdracht van uw tante opereerden, haalden u echter terug naar uw tante. Ook uw zus liep rond dezelfde tijd weg bij I. A., omdat ze bang was dat haar hetzelfde als u zou overkomen. In 2003 kwam uw zus zwanger naar I. A. terug. Ze overleed tijdens de bevalling, maar haar dochter, F., overleefde het. U vroeg uw tante of F. bij jullie mocht komen wonen, maar ze weigerde. Rond 2009 vroeg u I. A. om u te sponsoren om naar school te gaan. In 2010 ging u – buiten medeweten van uw tante - opnieuw naar school. U leerde er T. J. kennen. In 2011 begon u een relatie met hem en raakte zwanger. T. wilde met u trouwen en het kind houden. Omdat uw tante u in die periode niet langer tot seks dwong met vreemde mannen, besepte ze dat u van iemand anders zwanger was. U vertelde haar over T. en dat u met hem wilde trouwen. Ze was woest en liet iemand komen om de zwangerschap af te breken. U vertelde dit aan T. en hij zei dat jullie moesten wegllopen. U wilde dit eerst niet omdat u eerder al bij uw tante weggevlucht was en later bij haar was teruggebracht, maar uiteindelijk stemde u in. Jullie gingen naar Ilesha (Oshun State) bij een vriend van T.. Na 2 weken werden jullie aangevallen door jongeren en vastgebonden. Ze gaven u een injectie en u werd wakker in het huis in Mowe waar u met uw tante woonde. Uw tante was andermaal razend kwaad en zei dat u voortaan enkel nog zou doen wat zij zei. U hoorde dat T. in april 2012 overleed in een verkeersongeval, waarvan u niet weet of het door uw tante was georchestreerd. Op 24 maart 2013 bracht uw tante u naar een plek in het woud waar een huis stond. U ontmoette er oude vrouwen van dezelfde cultus die uw tante aanhing en er werd aangekondigd dat u op uw 30ste (bijgevolg op 5 november 2013) zou worden geïnitieerd in de cultus. Jullie keerden naar huis terug en u zag er Al. Ag., een ongeveer 80-jarige man met wie u van uw tante moest trouwen op 23 juni 2013. Uw tante zei dat u zijn naam zou dragen en daarna nooit problemen meer zou kennen. Ze zei ook dat u na uw initiatie in de cultus nooit nog zwanger zou kunnen worden. Ze kondigde aan dat u met F., de dochter van uw overleden zus, hetzelfde zou moeten doen als zij met u had gedaan; met name haar dwingen om te slapen met mannen en haar ongeboren kinderen gebruiken voor rituele doeleinden. U verliet op 25 maart 2013 het huis en ging naar I. A.. Zij bracht u via een vriendin in contact met Al. Ab., die u naar Cotonou (Republiek Benin) bracht. Op 30 maart 2013 vertrok u van daaruit met Al. Ab. per vliegtuig met eindbestemming Canada. Bij een tussenstop op de luchthaven van Zaventem op 31 maart 2013 raakte u Al. Ab. kwijt. U werd er tegengehouden door de Federale politie omdat u reisde met een paspoort dat u niet toebehoorde. U vroeg dezelfde dag asiel.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u de meest essentiële elementen van uw asielrelaas onvermeld liet in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door de DVZ dd. 5 april 2013).

In de vragenlijst van het CGVS staat enkel dat uw tante, B. A. F., wil dat u zich bij de gemeenschap 'Egbe' aansluit, waartoe zij zelf behoort. U voegde eraan toe dat u zou vermoord worden indien u zich niet zou aansluiten bij deze gemeenschap (pt. 5 van de vragenlijst van het CGVS). Verder stelde u nog dat u geen problemen had met uw autoriteiten of met medeburgers en dat u gewoon een beter leven wenst en een gezin (pt. 8 van de vragenlijst).

Het is bijzonder opmerkelijk dat u volstrekt geen melding maakte van enig seksueel misbruik of van de veelvuldige verkrachting, noch van uw herhaaldelijke (meer dan 10) zwangerschappen en gedwongen zwangerschapsonderbrekingen en evenmin van een door uw tante opgelegd huwelijk met een 80-jarige.

Wanneer u gevraagd werd hoe dat komt, antwoordde u dat ze zeiden dat u uw hele verhaal niet kon vertellen en dat u dat bij het volgende interview moest vertellen; u zei dat u niet de tijd kreeg om alles te vertellen (gehoor CGVS, p. 15).

Uit de vragenlijst van het CGVS blijkt echter dat u gevraagd werd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten (pt. 5 van de vragenlijst) en bovendien antwoordde u aan het begin van het gehoor door het CGVS uitdrukkelijk bevestigend op de vraag of u de belangrijkste dingen kon zeggen bij het eerste gehoor, er wel aan toevoegend dat u niet diep kon gaan en niet goed kon uitleggen wat er was gebeurd (gehoor CGVS, p. 2).

Het is bijzonder bevreemdend dat u het in de vragenlijst van het CGVS enkel over de cultus van uw tante had, maar het jarenlang en veelvuldig seksueel misbruik, uw (onder dwang onderbroken) zwangerschappen en uw gedwongen huwelijk volstrekt onvermeld liet.

Het feit dat u een tolk Yoruba vroeg en kreeg voor het gehoor bij het CGVS, terwijl u voor het invullen van de vragenlijst van het CGVS door de DVZ in het Engels sprak, vormt geen afdoende verklaring voor de omissies in uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS, niet alleen omdat u een eventueel communicatieprobleem zelf nergens aanhaalde als verantwoording voor de omissies (gehoor CGVS, p. 15), maar ook omdat u tijdens het begin van het gehoor enkel zei dat u liever het gehoor met een tolk wilde en nergens meldde dat het eerste gehoor niet goed was verlopen omwille van de afwezigheid van een tolk. Bovendien – en niet in het minst – verklaarde u in Nigeria 6 jaar middelbaar onderwijs te hebben gevolgd (gehoor CGVS, p. 4). Er mag dan ook verondersteld worden dat u na 12 jaar (lager en middelbaar) onderwijs in Nigeria – waar de voertaal Engels is (zie informatie in het administratief dossier) – voldoende deze taal beheerst om de meest essentiële problemen die u in uw land van oorsprong had uit te leggen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat u een Facebook-profiel heeft, waarop de informatie in het Engels staat vermeld (zie informatie in het administratief dossier). De vaststelling dat u de meest belangrijke en ingrijpende elementen van uw asielrelaas onvermeld liet in de vragenlijst van het CGVS laat toe om de geloofwaardigheid ervan bij voorbaat te betwijfelen.

Met betrekking tot het seksueel misbruik en de gedwongen zwangerschapsonderbrekingen die u onderging kan het volgende worden opgemerkt.

Zo is het uiterst opmerkelijk dat u tot maart 2012 – u was toen ruim 28 – bij uw tante bleef wonen. Te meer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode dat u bij uw tante woonde vrijwel permanent seksueel misbruik diende te ondergaan en meer dan 10 maal gedwongen werd om uw zwangerschap te onderbreken (gehoor CGVS, p. 7-13). Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2002 – u was toen ongeveer 19 – voor het eerst bij uw tante wegliep (gehoor CGVS, p. 8) en in 2012 een tweede keer, samen met uw vriend T. (gehoor CGVS, p. 9). Het komt volstrekt niet doorleefd over dat u in de periode dat u bij uw tante woonde slechts 2 keer ontsnapte (gehoor CGVS, p. 14). In een situatie waar u jarenlang permanent verkracht werd en waarbij tussen uw 15de en uw 28ste uw meer dan 10 zwangerschappen telkens werden afgebroken in opdracht van uw tante, die de foetussen gebruikte voor rituele doeleinden, kan het niet overtuigen dat u slechts 2 maal probeerde te ontsnappen. De ernst van

de ondergane gruwel staat niet in verhouding tot de pogingen die u deed om aan deze gruwel te ontkomen, te meer omdat u al 28 bent en bijgevolg niet meer afhankelijk bent van een volwassene om in uw levensonderhoud te voorzien.

U stelde verder dat u in 2009 aan I. A. vroeg om u te sponsoren om naar school te gaan ; u zei dat u dit deed zonder dat uw tante hiervan afwist (gehoor CGVS, p. 8). In het licht van uw latere bewering dat uw tante connecties had, die haar in staat hadden gesteld om u nota bene in 2 andere deelstaten dan deze waar u woonde (met name in Ibadan (gehoor CGVS, p. 8), de hoofdstad van Oyo State (zie informatie in het administratief dossier))- en in Oshun State (gehoor CGVS, p. 9)) terug te vinden nadat u bij haar was weggelopen, is het opmerkelijk dat u er wel in slaagde om in het geheim naar school te gaan, vermits dit toch een regelmatige en langdurige afwezigheid bij u thuis veronderstelt. Bijgevolg kan dan ook worden getwijfeld aan uw bewering dat uw tante u werkelijk wist op te sporen nadat u 2 keer het huis ontvluchtte.

Uw hoge scholingsgraad (u verklaarde 6 jaar middelbaar onderwijs te hebben gevolgd (gehoor CGVS, p. 4)) en de vaststelling dat u in januari 2011 een rijbewijs werd afgeleverd (zie kopie van dit document in het verslag van de Federale Politie) roepen overigens vragen op bij het profiel dat u van zichzelf probeert op te hangen als permanent (door haar tante) onderdrukte vrouw. Iemand die erin slaagt een rijbewijs te verkrijgen en op eigen initiatief naar school te gaan, getuigt – zeker in Nigeriaanse context - toch van enig emancipatorisch vermogen, dat niet strookt met de door u geschetste situatie van permanente onderdrukking en onderdanigheid. Bovendien is het ook bedenkelijk dat u in de door u geschetste situatie nooit gebruik heeft gemaakt van uw schoolbezoeken om leraren in te lichten over hetgeen u thuis moest doorstaan.

Verder kan nog worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Nigeriaanse overheid in diverse deelstaten effectief optreedt tegen rituele moorden en mensenoffers (zie informatie in het administratief dossier). Het is dan ook bevreemdend dat u nooit aangifte heeft gedaan van de veelvuldige gedwongen zwangerschapsonderbrekingen die u diende te ondergaan, waarbij de foetussen voor rituele doeleinden door uw tante zouden zijn gebruikt. Om dezelfde reden is het bevreemdend dat u – in het licht van uw nakende initiatie in de cultus van uw tante op 5 november 2013 – de politie niet informeerde over uw tantes betrokkenheid bij deze cultus.

Daarnaast legde u vage verklaringen af over de cultus waar uw tante lid van zou zijn geweest (en die u zou moeten vervoegen op 5 november 2013), alsook met betrekking tot uw voorziene huwelijk.

Gevraagd naar de naam van de **cultus**, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoor CGVS, p. 10). U kon ook niet preciseren welke rol uw tante speelde in de cultus en kon evenmin preciseren welke rol u in de toekomst in deze cultus zou spelen (gehoor CGVS, p. 10). U wist evenmin waarom uw tante deze cultus aanhing (gehoor CGVS, p. 12). U suggereerde dat u dat allemaal zou vernemen als u op 5 november tot de cultus zou toetreden (gehoor CGVS, p. 10, 12). Niettemin is het opmerkelijk dat u deze informatie nooit zou hebben vernomen van uw tante. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw tante haar betrokkenheid bij de cultus niet voor u geheim hield, vermits ze in het huis waar jullie woonden een schrijn had waar ze haar rituelen uitvoerde met de ongeboren foetussen die ze via u kreeg (gehoor CGVS, p. 8). Men zou toch verwachten dat uw tante u eerder zou hebben verteld welke rol zij speelde en u diende te spelen binnen de cultus en welke haar motieven waren om de cultus aan het hangen, eerder dan u deelgenoot te maken van haar barbaarse praktijken in het kader van de cultus bij jullie thuis.

Voor wat uw **gedwongen huwelijk** betreft stelde u dat uw tante u vertelde dat u op 23 juni 2013 met Al. Ag. diende te trouwen. U zei dat hij ongeveer 80 jaar is (gehoor CGVS, p. 9). U verklaarde dat uw tante zei dat hij maar enkele jaren meer zou leven en dat u zijn naam zou kunnen dragen. Even later stelde u dat het niet de bedoeling was om zwanger van hem te worden (gehoor CGVS, p. 12). Gevraagd wat dan de bedoeling was van het huwelijk met hem, antwoordde u het niet te weten en herhaalde u dat u zijn naam zou dragen (gehoor CGVS, p. 12). Gevraagd wat er zo belangrijk was aan zijn naam dat u daarom met hem moest trouwen, antwoordde u dat u het niet wist en dat uw tante zei dat Al. u zijn naam wilde geven (gehoor CGVS, p. 13). Op de vraag of Al. Ag. bemiddeld was, antwoordde u opnieuw dat u het niet wist en zei u even later dat u denkt van niet (gehoor CGVS, p. 13). U wist evenmin of hij betaalde voor het huwelijk met u en kon ook niet antwoorden op de vraag of hij nog vrouwen had (gehoor CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat uw tante u op uw 29ste aan een u volkomen vreemde man van 80 zou uithuwelijken, enkel om zijn naam te kunnen dragen. Te meer omdat uit het voorgaande reeds is gebleken dat u meer vrijgevochten bent dan u wil laten

uitschijnen. Bevreemdend is ook dat u in de vragenlijst van de DVZ (dd. 5 april 2013) geen melding maakte van Al. Ag. toen u gevraagd werd naar echtgenoot of partners (ptn. 16a en 16b). U maakte in deze rubrieken van de vragenlijst van de DVZ enkel melding van uw verloofde, Johnson T. (pt. 16b en pt. 19). U verklaarde tijdens het gehoor door het CGVS dat T. in april 2012 is overleden, maar liet dat vreemd genoeg onvermeld in de vragenlijst van de DVZ.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat – zelfs als het gedwongen huwelijk met Al. Ag. werkelijk op uw tantes programma stond - er voor vrouwen die een dergelijk huwelijk ontvluchten mogelijkheden zijn om zich elders te vestigen in Nigeria en beroep te doen op organisaties die zich over vrouwen ontfermen (zie informatie in het administratief dossier). Vermits uit het voorgaande is gebleken dat u hooggeschoold bent en een rijbewijs heeft, kan worden verondersteld dat uw slaagkansen om u elders te vestigen hierdoor ook groter zijn. Uw bewering dat uw tante u 'overal' zou zoeken (gehoor CGVS, p. 16), laat staan vinden, werd hiervoor al in twijfel getrokken.

Uit dit alles kan niet worden afgeleid dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit 'vrees voor vervolging' of dat u bij terugkeer naar Nigeria een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

Het door u voorgelegde paspoort en de kaart op naam van Everest College staan op naam van R. F., en behoren u niet toe. Het rijbewijs op de in het kader van uw asielaanvraag opgegeven naam, T. T. A., werd hiervoor al besproken en doet verder geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De studentenidentiteitskaart van Lagos City Polytechnic, ook op naam van T. T. A. toont aan dat u in januari 2001 ingeschreven was aan dit instituut, maar doet evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Er kan nog worden opgemerkt dat u bij aankomst op de luchthaven van Zaventem door de Federale Politie werd geregistreerd als M. P., geboren te Kano. Gevraagd hoe dat komt, antwoordde u dat u een naam verzon ("P." is de middenste naam van uw moeder en "M." is uw bijnaam) omdat u bang was om teruggestuurd te worden naar Nigeria (gehoor CGVS, p. 2). U zei dat u Kano als geboorteplaats opgaf omdat u dacht dat ze vroegen waar uw vader vandaan was (gehoor CGVS, p. 2), maar hiervoor werd reeds opgemerkt dat het erg twijfelachtig is dat u geen Engels zou begrijpen. In elk geval roepen deze vaststellingen bijkomende vragen op bij de waarachtigheid van uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster neemt als "eerste middel de schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de onvoldoende of tegenstrijdige motivering en bijgevolg de afwezigheid van wettelijke toelaatbare motieven, de duidelijke beoordelingsfout, de goede administratie, het overschrijden van macht en van het algemeen principe volgens dewelke de administratieve overheid gehouden is te oordelen in kennis van alle elementen van de rechtszaak".

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3.1. Waar verzoekster aanvoert *“De beslissing zegt niet wettelijk waarin en om welke reden haar verklaringen niet als geloofwaardig kunnen beschouwd worden. Zij beperkt zich tot de nadruk te leggen op perifere punten die zelden betrekking hebben op de geest van het wezen van dit verhaal. Welnu in een administratieve beslissing zou men objectief moeten motiveren en aanvoeren waarom men in de ene of andere zin beslist. Dit was niet het geval in de omstreden beslissing”* kan slechts worden vastgesteld dat de motieven blijken uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en tracht te weerleggen.

2.4. Een beslissing is enkel met machtoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519), wat *in casu* manifest niet het geval is en ook niet in deze zin wordt toegelicht (RvV 24 november 2010, nr. 51.569; RvV 13 februari 2012, nr. 74 946). Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoeker meent *“dat betreffende de vrees van verzoekster, tegenpartij zich baseert op overwegingen betreffende het gebrek aan geloofwaardigheid van haar woorden onder andere over de redenen die haar ertoe aangezet hebben haar land te ontvluchten; Dat deze elementen essentieel betrekking hebben op de geloofwaardigheid van de woorden van verzoekster en niet over de gegrondheid van haar asielaanvraag. (...) Dat uit de kritiek die verzoekster maakt over de motieven van de omstreden akte voortvloeit dat dit objectief element niet ernstig in vraag gesteld werd in deze beslissing en dat tegenpartij haar vordering had moeten onderzoeken door zich op dit gebied te baseren in plaats van zich te beperken tot het onderzoek over de geloofwaardigheid van haar woorden”*.

3.2. Verzoekster gaat er aan voorbij dat haar verklaringen integraal deel uitmaken van de feitelijke elementen van het administratief dossier op basis waarvan de nood aan internationale bescherming wordt beoordeeld. De vaststelling dat verzoekster bij het invullen van haar vragenlijst nagelaten heeft essentiële gegevens te vermelden, is dan ook geenszins bijkomstig. Bij de aanvang van de procedure stelt verzoekster dat ze een toekomstige vrees heeft met name *“Mijn tante B.A.F. (langs moeders zijde) wil dat ik mij bij de gemeenschap Egbe aansluit. Zij behoort ook tot de Egbe. Indien ik mij niet aansluit zullen ze me vermoorden omdat mijn naam reeds door mijn tante werd doorgegeven”*. Daarop is verzoekster met een vriendin van haar oma naar een geldschietster gegaan en is vertrokken uit Nigeria. Op het CGVS bouwt verzoekster haar asielrelaas uit en voegt een uiterst zware voorbije vervolging toe, met name een jarenlange gedwongen prostitutie met als doel verzoekster zwanger te maken om daarop de foetussen uit de gedwongen abortussen te gebruiken voor rituelen en cultussen. Verzoekster kan het niet vermelden van deze toegevoegde zware mishandelingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoen met *“dat er aan verzoekster tijdens haar eerste verhoor gevraagd werd niet terug te komen op alle feiten van haar relaas, en dat zij omstandig op haar relaas zou terugkomen tijdens het verhoor van*

het CGVS; Dat het bijgevolg opmerkelijk is dat tegenpartij vervolgens een motief aanvoert volgens hetwelk verzoekster niet alle feiten van haar relaas tijdens haar eerste verhoor zou gegeven hebben;”. Dit klemte te meer nu verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naliet de feiten te vertellen, maar tevens uitdrukkelijk verklaarde dat ze nooit opgesloten zat, dat ze enkel een toekomstige vrees heeft en bij de vraag welke feiten er wijzen op een vrees of risico, ze slechts over de Egbe aansluiting spreekt. Verzoeksters bewering “dat haar niet voldoende tijd gegeven werd om alle details van haar verhaal te geven” kan niet overtuigen in het licht dat ze uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te hebben met medeburgers en haar autoriteiten en ze de relevante vragen zelf niet heeft beantwoord (zie vragenlijst vraag 8 “indien u enige verklaringen wenst toe te voegen, kunt u dit hieronder doen”), doch wel stelt “ik wil gewoon een beter leven-ik wens een gezin”. De bewering “zelfs indien verzoekster haar studies in het Engels gedaan heeft, of dat zij een Face-book profiel in het Engels zou hebben, niet wil zeggen dat de taal waarin zij best haar emoties kan overbrengen een andere taal is dan het Engels” kon haar niet beletten te vermelden dat ze beweerdelijk jarenlang was mishandeld. Verzoekster had wel de kans haar relaas kort te vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken en overigens werden haar verklaringen aan haar voorgelezen en heeft ze deze ondertekend.

3.3. Er kan dan ook slechts vastgesteld worden dat verzoekster op het CGVS een ander asielrelaas heeft verteld waarvan de waarachtigheid niet kan overtuigen te meer nu verzoekster dit nieuw bijgevoegde relaas op het CGVS niet nuttig kan toelichten. Ook in haar verzoekschrift bevestigt verzoekster geen bijzonderheden te kennen van de cultus waarbij haar tante was aangesloten terwijl verzoeksters tante haar betrokkenheid bij de cultus niet geheim hield en een schrijn had in hun huis waar ze haar rituelen uitvoerde met de ongebornen foetussen van verzoekster (gehoor CGVS, p. 8). De waarachtigheid van dit criminele gebeuren gaat verder onderuit nu verzoekster dit nooit heeft aangegeven in Nigeria niettegenstaande verzoekster een sociaal netwerk had via de school, haar studies, de kerk, haar grootouder en vader en de Nigeriaanse overheid in diverse deelstaten effectief optreedt tegen rituele moorden en mensenoffers en hierbij ondersteund wordt door een breed maatschappelijk draagvlak (zie informatie in het administratief dossier). Verzoekster kan aldus haar nalatigheid niet verschonen door te stellen in “het tweede middel (wellicht wordt bedoeld ‘motief’): Tegenpartij voert het motief aan dat volgens het feit dat verzoekster slechts 2 maal tijdens de ganse periode van haar opsluiting zou getracht hebben te ontsnappen niet geloofwaardig zou zijn”.

3.4. Wat betreft het derde middel (lees: motief), kan er slechts worden vastgesteld dat naast theoretische beschouwingen en het citeren van rechtspraak inzake de motivering van administratieve beslissingen, verzoekster erkent “Inderdaad, uit de verklaringen van verzoekster vloeit voort dat deze onbekwaam is enige inlichting te geven over de juiste rol van haar tante in de cultus zoals zij deze vervulde” en “Dat het bijgevolg onmogelijk is dat verzoekster een juiste reden voor dit huwelijk geeft of de interesse die haar tante manifesteert dat zij de naam El Haji Ag. draagt. Dat er uit voortvloeit dat aan verzoekster logischerwijze niet kan gevraagd worden de motivaties van haar tante te rechtvaardigen zolang deze het haar nooit gezegd heeft”. Aldus bevestigt verzoekster dat ze niet weet waarom ze moest vluchten. Verzoekster geeft hiervoor geen aannemelijke verklaring terwijl ze een volwassen vrouw is van negentwintig jaar, gestudeerd heeft, een rijexamen kan organiseren, bekostigen en een rijbewijs kan behalen, en bovendien een dure en ingewikkelde reis naar Europa kan organiseren en daarbij een illegaal netwerk opzoekt, vond en gebruikt heeft om een vals paspoort te kopen en ten slotte uit voorzorg een valse identiteit verklaarde op de luchthaven van Zaventem. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet van bij het begin van haar asielaanvraag duidelijk gewezen heeft op voorbije mishandeling en gedwongen abortussen en ze niet heeft vermeld dat ze diende te trouwen indien dit waarachtig was, noch dat ze deze redenen voor haar vertrek ook bij het CGVS niet nuttig kon toelichten. Wat betreft het huwelijk kan nog worden toegevoegd dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook ter terechtzitting, een partner J.T. vermeldt terwijl deze man vervolgens tijdens het CGVS-gehoor beweerdelijk voor haar vertrek uit Nigeria was omgebracht in een verkeersongeval en ze een gedwongen huwelijk diende te ondergaan. Verzoeksters verklaringen komen dan ook voor als een aaneensluiting van verzonnen extreem geweld zonder dat ze dit enigszins kan toelichten en het waarheidsgehalte kan aantonen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal bij de terechte vaststelling dat het asielrelaas ongeloofwaardig was, de bepalingen vervat in artikel 57/7 bis van vreemdelingenwet zou moeten toepassen.

3.5. De neergelegde documenten zijn, naast een vals paspoort, slechts een rijbewijs en schooldocumenten die niet betwist worden, doch de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen herstellen.

3.6. Waar verzoekster meermaals stelt dat haar het voordeel van de twijfel toekomt, kan de Raad slechts stellen dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), *quod in casu non*. Voorts is het vaste rechtspraak van de Raad van State dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekster dient in de eerste plaats aan te tonen dat de ingeroepen feiten geloofwaardig zijn. Dit is niet het geval. Verzoeksters asielrelaas komt verzonnen voor, minstens niet onderbouwd en incoherent. De loutere verwijzing naar verdragsbepalingen kan onmogelijk gezien worden als een voldoende bewijs van het feit dat verzoekster een persoonlijk risico loopt op ernstige schade in de zin van 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK